

POSTANOWIENIE

Dnia 21 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Szewczyk

w sprawie z zażalenia **S. G.**

na postanowienie prokuratora Prokuratury Rejonowej w O. z dnia 29 grudnia 2015 r. o odmowie wszczęcia śledztwa o czyny z art. 231 § 1 k.k. i inne, w sprawie 4 Ds. [...],

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 21 kwietnia 2016 r.,

wniosku Sądu Rejonowego w O.

z dnia 25 lutego 2016 r.

o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł
wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 25 lutego 2016 r. Sąd Rejonowy w O. wystąpił do Sądu Najwyższego z inicjatywą przekazania – na podstawie art. 37 k.p.k. – innemu sądowi równorzędnemu sprawy z zażalenia S. G. na postanowienie prokuratora Prokuratury Rejonowej w O. z dnia 29 grudnia 2015 r. o odmowie wszczęcia śledztwa o czyny z art. 231 § 1 k.k. i inne.

Uzasadniając wystąpienie, Sąd Rejonowy w O. stwierdził, że orzekanie przez sąd właściwy, z uwagi na fakt, iż sprawa dotyczy postępowania licznych, imiennie wskazanych, funkcjonariuszy publicznych, w tym sędziów Sądu Rejonowego i Okręgowego w O. oraz prezesów tych sądów, mogłoby wzbudzić w ocenie skarżącego i w opinii publicznej wątpliwości, co do obiektywizmu i bezstronności tego sądu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek nie zasługuje na uwzględnienie.

Skorzystanie z instytucji określonej w art. 37 k.p.k., możliwe jest tylko w razie zaistnienia okoliczności, dających podstawę do racjonalnego twierdzenia, że w odbiorze powszechnym powstają wątpliwości, co do zdolności sądu właściwego do rozpoznania sprawy w sposób obiektywny i bezstronny (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 1995 r., III KO 34/95, OSNKW 1995, z. 9-10, poz. 68; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2007 r., IV KO 11/07, LEX nr 568451).

Sąd Najwyższy nie może w świetle przedstawionej wyżej wykładni zaaprobować poglądu o konieczności zastosowania tej instytucji w niniejszej sprawie. Stwierdzenie braku warunków do obiektywnego rozpoznania sprawy w sytuacji, gdy zaskarżone postanowienie o odmowie wszczęcia śledztwa, wydano w postępowaniu dotyczącym między innymi prokuratora i sędziów orzekających w sądzie miejscowo właściwym, mogłoby bowiem sugerować, że w każdym takim wypadku, pozostali sędziowie pracujący w tej jednostce organizacyjnej sądownictwa, nie są w stanie w sposób obiektywny i bezstronny rozpoznać sprawy. W konsekwencji prowadziłoby to do podważania zaufania do niezależności sądów i niezawisłości sędziów (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 5 grudnia 2012 r., IV KO 88/12, LEX nr 1231606 oraz z dnia 29 stycznia 2013 r., V KO 79/12, LEX nr 1277829).

Nie mieści się w pojęciu „dobro wymiaru sprawiedliwości” w rozumieniu art. 37 k.p.k. również powzięta przez Sąd Rejonowy w O. obawa odnośnie pojawienia się w ocenie skarżącego, ale również opinii publicznej, wątpliwości w kwestii braku warunków do rozpoznania niniejszej sprawy w sposób swobodny i obiektywny. Rzeczą sądu jest bowiem takie orzekanie, aby nie powstały wątpliwości co do tego, że wydane orzeczenie jest wolne od jakichkolwiek pozaprocessowych wpływów (por. T. Grzegorzczak, Kodeks postępowania karnego. Komentarz, Warszawa 2014, s. 210-212; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 października 2011 r., III KO 72/11, LEX nr 1044040; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2012 r., V KO 57/12, LEX nr 1228517).

Mając powyższe na uwadze, nieuprawnione jest twierdzenie, że sędziowie Sądu Rejonowego w O. nie mogą bezstronnie rozpoznać wniesionego przez S. G. zażalenia.

W tych okolicznościach Sąd Najwyższy postanowił, jak na wstępie.